

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Selvfølgerlig synes vi ikke, at Danmark alene skal gøre sådan. Men i stedet for at opbygge et verdensmarked efter WTO-principper, hvor det er Nestlé og Craft Food og andre multinationale selskaber, der dominerer, ønsker vi noget, som meget fint kunne opbygges i FN-regi, og hvor det er sådan, at når der laves handelsaftaler, kan de f.eks. indeholde den slags krav, som er indeholdt i Max Havelaar. Så skal man sørge for, at den slags krav bliver gennemført i praksis, så hele verdenshandelen bliver indrettet efter de principper i stedet for efter Nestlés og Craft Foods princip, der går ud på, at kaffe bare skal være så billig som muligt, så ingen bonde i verden kan leve af at dyrke kaffe.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste er hr. Mogens Lykketoft.

Mogens Lykketoft (S):

Socialdemokratiet er tilfreds med, at der nu ligger et forslag til vedtagelse, som kan samle næsten hele Folketinget. Jeg tror nemlig, det er meget vigtigt, at der i disse internationale anliggender etableres en så bred opbakning som muligt til, at den danske regering kan handle på grundlag af disse synspunkter og spille en meget aktiv rolle med at presse på, for at det skal lykkes i Hongkong. Det håber og forudsætter jeg også at regeringen vil gøre.

I opspillet til Doha i 2001 havde vi i både europæisk og det internationale handelsregimes sammenhæng et par vigtige gennembrud. Vi vedtog anything but arms, altså alting undtagen våben-initiativet, der åbnede vore markeder for de allerfattigste udviklingslande, og med hensyn til medicinpriserne kom der et meget, meget afgørende gennembrud med billig leverance af ikke mindst aids-medicin til de fattigste lande.

Det har været småt med fremskridtene siden hen, men man kan spørge sig selv, om Cancún ikke var et nødvendigt og nyttigt sammenbrud, som gjorde det klart for os i den rige verden, at der skal nogle helt andre boller på suppen over for udviklingslandene, hvis vi skal nå frem til noget, de kan acceptere som en udviklingsrunde.

Jeg tror til gengæld, det er utrolig vigtigt, at vi i Hongkong ikke sejler ind i et nyt sammenbrud

og dermed et egentligt sammenbrud af det multilaterale handelssystem. Men det forudsætter, at vi fastholder, at det er en udviklingsrunde, og at vi i stærkere forståelse end den, det – så vidt jeg kunne høre – lykkedes udviklingsministeren at give udtryk for heroppefra, forstår, at der er to ben at gå på. Det handler om udviklingsbistand, og det handler om årtusindmålsætningerne for udvikling. En massiv forøgelse af den vestlige verdens udviklingsbistand er lige så vigtig som frigørelsen af verdenshandelen og for nogle af de fattigste udviklingslande en nødvendig forudsætning for, at de nogen sinde kan nå op og få fat i det håndtag, hvor de kan udnytte en liberalisering af verdenshandelen.

Kl. 14.55

Derfor er det selvfølgelig trist, at Danmark og Japan stort set er de eneste lande i verden, der skærer ned på udviklingsbistanden. Her er eksemplet med medicin jo meget sigende. Selv om det er et enormt fremskridt, at aids-medicin ikke koster 10.000 dollars pr. patient om året, men 150 dollars efter det sidste gennembrud, er der faktisk stadig en lang, lang række lande i Afrika, der ikke kan løfte opgaven og behandle de syge.

Der er blevet talt om kompensation til udviklingslande, der ikke umiddelbart kan høste nytten af en yderligere liberalisering. Udviklingsministeren talte om Integrated Framework i Verdensbankens regi, men det er ikke særlig imponerende, hvad der har været sat på højkant af penge i det system indtil nu.

For min skyld kan man kalde det, hvad man vil, men det afgørende er, at det formentlig er meget, meget større beløb, der skal til. UNDP, FN's udviklingshjælpsorganisation, har talt om 500 mio. dollars om året, altså et beløb af en helt anden størrelsesorden, og selv det er jo et meget beskedent beløb i forhold til de snesevis af milliarder dollars, som alle udviklingsøkonomer taler om vil være nytteværdien af en liberalisering af verdenshandelen. Derfor er det vigtigt, at det i sammenhæng med forhandlingerne i Hongkong bliver omhyggeligt analyseret, hvem der har brug for hjælp.

Støtte handler selvfølgelig også om kapacitetsopbygning og om de importafhængige, der rammes, hvis verdensmarkedspriserne på landbrugsvarer stiger. Det handler også om en præferenceordning, som selvfølgelig ikke skal oprettholdes, men som nogle lande har brug for som en betydelig håndsækning til at komme over tabet i en overgangsperiode.